

- 3) Czy klauzula 4 tego porozumienia ramowego stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 20 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 75/2017 (zgodnie z interpretacją zawartą w cytowanym okólniku ministerialnym nr 3/2017), który uznając możliwość zastosowania względem asystentów zatrudnionych na czas określony przez publiczne instytucje badawcze procedury stabilizacji zatrudnienia – ale tylko jeśli mają oni co najmniej trzyletni staż pracy do dnia 31 grudnia 2017 r. – nie zezwala na jej zastosowanie wobec asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na czas określony tylko dlatego, że art. 22 ust. 16 dekretu ustawodawczego nr 75/2017 objął stosunek pracy, jakkolwiek, zgodnie z ustawą, oparty na umowie o pracę, „reżimem prawa publicznego”, mimo że art. 22 ust. 9 ustawy nr 240/2010 poddaje asystentów jednostek badawczych i uniwersytetów tej samej zasadzie w odniesieniu do maksymalnego czasu trwania nieprzerwanych umów o pracę na czas określony w formie umów z uniwersytetami i instytucjami badawczymi, o których mowa w art. 24, lub grantów badawczych, o których mowa w tym samym art. 22?
- 4) Czy zasady równoważności i skuteczności prawa Unii, w odniesieniu do wyżej wymienionego porozumienia ramowego, a także zasada niedyskryminacji zawarta w jego klauzuli 4 stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego [art. 24 ust. 3 lit. a) ustawy nr 240/2010 i art. 29 ust. 2 lit. d) i ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 81/2015], które – mimo obowiązywania uregulowań mających zastosowanie do wszystkich pracowników publicznych i prywatnych, zawartych ostatnio w tymże dekrete nr 81, ustalających (począwszy od 2018 r.) maksymalny 24 miesięczny okres obowiązywania umowy o pracę na czas określony (łącznie z przedłużeniem i odnowieniem) oraz uzależniających korzystanie z umowy o pracę na czas określony przez administrację publiczną od istnienia „tymczasowych i wyjątkowych potrzeb” – zezwalają uniwersytetom na zatrudnianie asystentów w drodze umowy na czas określony na okres trzech lat, z możliwością jej przedłużania na okres lat dwóch w przypadku pozytywnej oceny działalności badawczej i dydaktycznej prowadzonej w tym trzyletnim okresie, bez uzależniania, zarówno zawarcia pierwszej umowy, jak i jej przedłużenia od istnienia takich tymczasowych i wyjątkowych potrzeb uniwersytetu, pozwalając mu wręcz, po zakończeniu pięcioletniego okresu, na zawarcie z tą samą osobą lub z innymi osobami kolejnej umowy na czas określony tego samego rodzaju, celem zaspokojenia tych samych potrzeb dydaktycznych i badawczych związanych z poprzednią umową?
- 5) Czy klauzula 5 cytowanego porozumienia ramowego stoi, również w świetle zasad skuteczności i równoważności oraz wspomnianej klauzuli 4, na przeszkodzie temu, aby przepisy prawa krajowego [art. 29 ust. 2 lit. d) i ust. 4 dekretu ustawodawczego nr 81/2015 oraz art. 36 ust. 2 i 5 dekretu ustawodawczego nr 165/2001] wykluczały względem asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na podstawie trzyletniej umowy na czas określony, z możliwością jej przedłużenia na kolejne dwa lata [zgodnie z wyżej wspomnianym art. 24 ust. 3 lit. a) ustawy nr 240/2010], późniejsze zawarcie umów o pracę na czas nieokreślony, przy braku w ramach włoskiego porządku prawnego innych środków odpowiednich do zapobiegania nadużyciom w zawieraniu kolejnych umów o pracę na czas określony przez uniwersytety i karania tych nadużyć?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty przeciwko D.P.

(Sprawa C-338/20)

(2021/C 19/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Strona pozwana: D.P.

Pytania prejudycjalne

Czy doręczenie ukaranemu orzeczenia nakładającego karę pieniężną bez zapewnienia jego tłumaczenia na język zrozumiały dla adresata, upoważnia organ państwa wykonującego orzeczenie do odmowy jego wykonania na podstawie przepisów implementujących art. 20 ust. 3 decyzji ramowej 2005/214/WSiSW⁽¹⁾ z uwagi na naruszenie prawa do rzetelnego postępowania sądowego?

(¹) Decyzja Ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym; Dz. U.2005, L 76 s. 16–30

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 2 października 2020 r. – Delfarma Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

(Sprawa C-488/20)

(2021/C 19/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delfarma Sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 34 TFUE sprzeciwia się unormowaniu prawa krajowego, według którego pozwolenie na import równoległy wygasa po upływie roku od dnia wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego?
- 2) Czy w świetle art. 34 i 36 TFUE organ krajowy może wydać decyzję deklaratoryjną, stwierdzającą wygaśnięcie z mocy prawa pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego w ramach importu równoległego, wyłącznie z powodu upływu czasu określonego w ustawie, liczonego od daty wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego, bez badania przyczyn wygaśnięcia tego produktu oraz innych przesłanek, o których mowa w art. 36 TFUE, związanych z ochroną życia i zdrowia ludzi?
- 3) Czy wystarczającym dla wydania decyzji deklaratoryjnej, stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego w ramach importu równoległego, jest fakt zwolnienia importerów równoległych z obowiązku przedkładania okresowych raportów o bezpieczeństwie i związany z tym brak po stronie organu aktualnych danych o stosunku korzyści do ryzyka płynącego z farmakoterapii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshofs (Austria) w dniu 6 października 2020 r. – ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft/Lokomotion Gesellschaft für Schienentraktion mbH

(Sprawa C-500/20)

(2021/C 19/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof